

Ὁξφόρδης, διεκρίθη μεγάλως ἐπὶ τῇ ἐξέχῳ καὶ ἐκτάκτῳ αὐτοῦ φιλομαθείᾳ. Γινώσκουμεν κατὰ τὴν μαρτυρίαν συγγρόνου, ὅτι ὀκτὼ καὶ δέκα ὥρων κλασικὴ μελέτη καθ' ἑκάστην δὲν τὸν ἐτρόμαξε, οὐδὲν δὲ ἠδύνατο νὰ ἀποτρέψῃ αὐτὸν ταύτης. Οὐχ ἤττον δὲν παρημέλει τὴν ἀνάπτυξιν τῶνσωματικῶν αὐτοῦ δυνάμεων παραλλήλως πρὸς τὴν διανοητικὴν. Εὖρωστος, ἐνεργητικὸς, εὐκίνητος, λιτός, δραστήριος, ἀκαταγώνιστος ἤσκει τακτικῶς τοὺς χαλυβδίνους αὐτοῦ μῦς καὶ ἐθεώρει πρᾶγμα κοινότατον πορείαν τριάκονταμέχρι τεσσαράκοντα μιλίων.

Οὐδεμία βάνασος ἠδονὴ ἔθελγεν αὐτόν. Αἱ ὥραι τῆς ἀναπαύσεώς του ἀνῆκον κατὰ προτίμησιν εἰς τὴν «*Ἐνωσίῃ τῆς Ὁξφόρδης*», ρητορικὴν *Λέσχην*, ἐνθα συνεζητοῦντο τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα ἡμερήσια ζητήματα, πολλοὶ δὲ διαπρεπεῖς ῥήτορες ἔλαβον ἐν αὐτῇ τὰς πρώτας ἀρχάς.

Ἡ εἰς τὴν προεδρείαν τῆς Ἐνώσεως προαγωγὴ ἐθεωρεῖτο τιμὴ ἔξοχος, συνέπεσε δὲ βραδύτερον ἵνα ἐπτά τῶν τοιούτων προέδρων εὐρεθῶσιν ἠνωμένοι εἰς ὑπουργεῖον ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Γλάδστωνος.

Ἐκεῖ ἀπήγγειλε τὸν πρῶτον αὐτοῦ λόγον τὴν 11 Φεβρουαρίου 1830 καταλαβὼν ἔκτοτε τὴν θέσιν του μεταξὺ τῶν Τόρων, οἵτινες τὸν ἐτίμησαν ἀμέσως ἀναπετάσαντες αὐτῷ τὰς θύρας τοῦ πολιτικοῦ σταδίου.

Αἱ συζητήσεις αὗται ἀπεκάλυψαν ῥήτορα γόνημον, ἐνθουσιώδη, εὐαίσθητον, κόσμιον, ἐμπλεων εἰκόνων καὶ ἀναμνήσεων τῆς κλασικῆς τῆς ἀρχαιότητος ἐποχῆς.

Ἡ πείρα καὶ ἡ πρακτικὴ ἐτελειοποίησαν τὰ προτερήματα τοῦ Γλάδστωνος, χωρὶς νὰ μεταβάλλωσιν τὴν φύσιν αὐτῶν. Διετήρησε δὲ τὸν οἶστρον τῆς νεότητος καὶ ἐπλούτισε δι' ἐπιμόνου μελέτης τὸ ὕφος καὶ τὴν πολυμάθειαν αὐτοῦ. Ἡ φωνὴ του εἶνε ἁρμονικὴ καὶ ἠχηρὰ. Αἱ χειρονομίαι του, μέτριαι συνήθως, ἐξεγείρονται εὐκόλως ὑπὸ τὸ κράτος ἰσχυρᾶς συγκινήσεως. Ἡ φράσις αὐτοῦ εἶνε εὐρεῖα, κεκοσμημένη μετὰ φιλοκαλίας. Ἡ ἀφθονία καὶ σαφήνεια τῶν ἰδεῶν του εἰσὶν θαυμάσιαι. Εἶνε χεῖμαρρος μηδέποτε ταραττόμενος καὶ πᾶν πρόσκομμα καταφρονῶν. Ἡ εὐχέρεια, μεθ' ἧς ἐπιλαμβάνεται πασῶν τῶν λεπτομερειῶν πολυπλόκου ἔματος, μεθ' ἧς κατατάσσει, καὶ ἐκτίθησιν αὐτὰς, παρέχων αὐτὰ εἰς τὰς δυσκολωτέρας ἠνδιαφέρον καὶ θέλγαιτρον, ἡ ζωηρότης αὐτοῦ, ἡ χάρις, ἡ ἐκλογὴ καὶ ἡ ποικιλία τῶν ἐκφράσεων, καθιστῶσιν αὐτόν, ὡς ἔλεγε πολιτικὸς αὐτοῦ ἀντίπαλος ὁ Sir William Harcourt, μάγον τὴν γλῶσσαν.

Εἶνε γνωστὸν ὁποῖαν ἱκανότητα δύναται νὰ ἀναπτύξῃ προκαιμένου νὰ ἀγορεύσῃ ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ, ὅστις συνήθως εἶνε θέμα ξηρὸν, καὶ ἄχαρι. Εὐρίσκει πάντοτε τρόπον νὰ ἀναφέρῃ κα-

ταλλήλως τὸν Ὀμηρον, τὸν Βιργίλιον, τὸν Shakespeare, τὸν Tennyson, νὰ καθίσταται λεπτός, πνευματώδης, καὶ εὐτράπελος, ἐπὶ οἰκονομικοῦ ζητήματος χωρὶς οὐδέποτε νὰ περιπίπτῃ εἰς ἄτοπὸν τι ἢ γελοῖον.

Αἱ δὲ ὑψηλαὶ αὗται ρητορικαὶ ἐκδηλώσεις διαρκοῦσι τέσσαρας ἢ πέντε ὥρας, χωρὶς ποσῶς νὰ κούρασωσι τοὺς ἀκούοντας, διότι εἰς ἅπαντας τοὺς λόγους του πραγματεύεται ζήτημά τι ἀρχῆς ἢ θηλικῆς ἐπιρροῆς ὑπερ ἀνυψοῖ τὴν συζήτησιν.

Εὐκόλως δ' αὐτὸς συγκινούμενος συγκινεῖ καὶ διασειεῖ τὸ ἀκροατήριόν του διὰ λαμπροῦ τινος ἐπιλόγου.

Γ.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Τὸ μυστήριον τῶν ξυλίνων μουσικῶν ὀργάνων καὶ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν ἐπὶ αἰῶνας ὅλους ἐφαίνετο πάντῃ ἀκατανόητον. Οὐδεὶς ἐτόλμα ν' ἀναλάβῃ νέον ὄργανον, παντοιοτρόπως δὲ προσεπάθει νὰ εὕρῃ βάρβιτόν τινα ἀρχαίου τεχνίτου, ὡς ἐὰν καὶ τὸ ἄψυχον ξύλον ἠδύνατο ἐκ τῆς συνεχοῦς ἀσκήσεως νὰ τελειοποιηθῇ ὡς ἡ χεὶρ ἢ ὡς ὁ λάρυξ. Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι ὑπάρχει μυστήριόν τι εἰς τὴν κατασκευὴν, ὅπερ οἱ νέοι κατασκευασταὶ βαρβίτων δὲν ἐγνώριζον. Ἀμύθητα ποσὰ ἐπληρώνοντο διὰ τὰς βαρβίτους τῶν Amati, Stradivarius, Rainer καὶ ἄλλων τεχνιτῶν, διότι ἐθεωροῦντο αὐταὶ ὡς ἀπρόσμιλλοι διὰ τὴν ἀμύθητον αὐτῶν εὐχίαν. Ἡ νέα ἐπιστήμη ἐν τούτοις, ἥτις ἀρέσκειται θέτοῦσα τὴν βίνα αὐτῆς εἰς ὅλα τὰ μυστηριώδη πράγματα, εὗρεν ὅτι μόνη ἡ ἐντελής ἀποξήρανσις τῶν ἰνῶν τοῦ ξύλου, καὶ ἡ δυνατὴ ἐκκαθάρισις αὐτῶν ἀφ' ὅλων τῶν ρητινωδῶν καὶ ἐλαιωδῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν, τῶν μεταξὺ τῶν ἰνῶν συγκεκολλημένων, εἰσὶν αἰτία τῆς πλήρους ἀντηχίσεως καὶ εὐηχίας.

Ἐὰν ἡ ἐκκαθάρισις αὕτη ἀφελῇ τῇ μόνῃ ὀξειδωτικῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἀέρος, ἀπαιτοῦνται 50—100 ἔτη, ὅπως αἱ ἐκ χλωροῦ ξύλου κατασκευαζόμεναι βάρβιτοι καὶ λοιπὰ μουσικὰ ὄργανα, ἀποκτηθῶσι τὴν ὑψίστην αὐτῶν εὐηχίαν, ὅπερ ὡς φαίνεται ὁ περίφημος βαρβιτοποιὸς Sradivarius ἐγνώριζε, διότι λέγεται ὅτι αὐτὸς ἠγόρασε διὰ τὰ καταστήματα αὐτοῦ τὸ ξύλον παλαιῶν ἐκκλησιαστικῶν θρανίων. Ἐν τοῖς τελευταίοις χρόνοις ἐπενόησαν νὰ ἐκθέτωσι τὸ ξύλον εἰς τεχνικὴν ὀξειδωσιν' ὁ πρῶτος μάλιστα ὅστις μετεχειρίσθη τοιαύτην τινα μέθοδον, πρὸ 23 ἢ ἐπτά ἐτῶν, ὑποτίθηται ὅτι εἶνε καθηγητῆς τις ἐν Στουτγάρδῃ ὀνόματι Tuggi. Ἡ μέθοδος αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον γνωρίζομεν, δὲν ἐδημοσιεύθη, στηρίζεται δὲ εἰς τὴν ἐπενέργειαν διαπύρων ἀτμῶν ἐπὶ τοῦ ξύλου. Ἐτέρα μέθοδος πολὺ καλλιτέρα τῆς πρώτης, στηριζομένη εἰς τὴν μεθοδικὴν ἐπιτάχυνσιν τῆς φυσικῆς ὀξειδώσεως, ἐδημοσιεύθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπὸ τοῦ ἐν Stettin κλειδοκυμβολοποιοῦ René.

Ἐτι τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἐν δικαστήματι πολλῶν ἐτῶν διαπράττει, κατορθοῦται διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἐντὸς ἡμισείας ἢ μιᾶς ἡμέρας τῆ ἐπιπενεργείας καθαρῶ ὀξυγωμένου ὀξυγόνου ἐπὶ τοῦ θερμοῦ ξύλου. Αἱ σάνιδες πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τίθενται εἰς σιδηροῦν ἀγγεῖον οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἀπτωνται ἀλλήλων, ἵνα ὅλη ἡ ἐπιφάνεια αὐτῶν περιβάλληται ὑπὸ τῶν ἀερίων. Ἐν τῷ ἀγγεῖῳ τούτῳ ἐκτίθενται κατὰ πρῶτον ἐπὶ 12 ὥρας εἰς τὴν ἐπιπενεργείαν θερμοῦ ἀέρος πρὸς ἀποδίωξιν τῆς ὑγρασίας, μετὰ ταῦτα τὸ ἀγγεῖον κλείεται, θερμαίνεται πάλιν καὶ ἐξαντλεῖται ὁ ἀήρ. Τὸ οὕτω κενωθὲν ἀγγεῖον πληροῦται τότε δι' ὀξυγόνου, ὅπερ δι' ἠλεκτρικῶν σπινθήρων ὀξωνοῦται· οἱ σπινθήρες οὗτοι ἐκπηδῶσι διαρκῶς μεταξὺ δύο ἀκίδων ἐκ πλατίνης, αἵτινες σχηματίζουσι τοὺς πάλους δύο νημάτων ἐντὸς ὑαλίνων σωλήνων εἰς τὸ ἀγγεῖον εἰσαγομένῳ. Τὸ οὕτω κατασκευαζόμενον ὀξυγωμένον ὀξυγόνον μετὰ τοσαύτης δυνάμεως ἐπιπενεργεῖ ἐπὶ τοῦ θερμοῦ ξύλου, ὥστε εἰς 12—24 ὥρας καταστρέφει ὀλοτελῶς πάσας τὰς ρητινώδεις, ἐλαιώδεις καὶ λοιπὰς οὐσίας τὰς ἐμποδιζούσας τὴν εὐχηρίαν τοῦ ξύλου.

Ἡ ἐφεύρεσις αὕτη κρῆται νὰ θεωρηθῆ ὡς μεγάλη πρόοδος εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν μουσικῶν ὄργανων, διότι διὰ τῆς μεθόδου ταύτης οὐ μόνον βάρβιτοι καὶ τετράχορδα, ἀλλὰ καὶ ἀξιόλογα κλειδοκύμβαλα δύνανται νὰ κατασκευασθῶσι.

Ἐν Μονάχῳ τῇ 12 Ἰουνίου 1882 I. Π. Π.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γνωστὴ εἶνε ἡ φαλακρότης τοῦ πρίγκιπος Βίσμαρκ. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ σιδηροῦς ἀρχιγραμματεὺς αἰσθάνεται ἰδιαιτέρην συμπάθειαν πρὸς τοὺς ἔχοντας, ὡς αὐτὸς, ψιλὸν τὸ κρανίον, οὗ καὶ προτιμᾷ διὰ τὴν ἄμεσον ὑπερσίαν του. Ἐσχάτως εἰς τινα ἐρωτήσαντα αὐτὸν τὴν αἰτίαν τούτου, ὁ πρίγκιψ ἀπεκρίθη·

— Αὐτὸ τὸ κάμνω πρῶτον διότι εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος φαλακρὸς, καὶ ἔπειτα διότι μὲ τοιοῦτους ὑπαλλήλους δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πιασθῶμεν ποτὲ ἀπ' τὰ μαλλιά.

* *

Ἐπί τῆς διαθήκης ἡ ἀνατομία τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἀπορίας ἀπὸ ἀσθενῆ, ὅστις τῷ ἔλεγε τὴν ἀσθενείαν του διὰ πολλῶν λόγων. Ἡμερᾶν τινὰ γυνὴ τις, ἥτις ἐγνώριζε πόσον ὁ ἰατρὸς ἠγάπα τὴν λακωνικότητα, καίσα εἰς τὴν χεῖρα, προσήλθεν εἰς τὸν Ἀβερνέθην, ζητοῦσα θεραπείαν. Ἄμα παρουσιασθεῖσα, τῷ ἐπέδειξε τὴν χεῖρα λέγουσα· «Καύσιμον». — Κατάπλασμα, ἀπαντᾷ αὐθωρεῖ ὁ ἰατρὸς. Τὴν ἐπιούσαν πάλιν ἐλθοῦσα εἰς τὸν ἰατρὸν λέγει αὐτῷ· «Καλλίτερα». — Ἐξακολουθεῖ τὸ κατάπλασμα. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, τῆς χεῖρός της θεραπευθεῖσης, ἡ γυνὴ ἔρχεται πρὸς τὸν ἰατρὸν διὰ τελευταίαν φοράν καὶ ἀποτεινόμενη πρὸς αὐτὸν λέ-

γει· — Ἰατρὲύθην· πόσα διὰ τὴν θεραπείαν; — Τίποτε», ἀπεκρίθη κατευχαριστημένος ὁ ἰατρὸς· «εἴσθε ἡ πλέον ἀξίεραστος κυρία ἐξ ὅσων ποτὲ εἶδα».

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Δύνασαι νὰ εἶσαι μέγας ἐν τῇ δυστυχίᾳ ἐὰν μὴδέποτε θελήσῃς νὰ ἐξευτελισθῆς. Εἶνε τι ὑψηλὸν θέλημα ὁ ἀνὴρ, ὅστις ἀγωνίζεται καὶ ὑποφέρει βαδίζων πρὸς ἕνα εὐγενῆ σκοπὸν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν τῷ σπουδαίῳ γερμανικῷ περιοδικῷ συγγράμματι «Unsere Zeit» ἐδημοσιεύθη ἀξιόλογος διατριβὴ περὶ τῶν λειτουργιῶν τοῦ ἐγκεφάλου, ἐν ἣ ἡ πρὸς ἄλλοις ἀναγινώσκονται τάδε· «Λόγιος Ἀγγλος, ἐπιχειρήσας εἰς Χάρτς τῆς Γερμανίας ὀδοιπορίαν, ἀνέβαινε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἄνευ διακοπῆς, ἄνευ ἀνάσεως καὶ ἄνευ ἀπολαύσεως σιτιῶν ἢ ποτῶν. Τελευταῖον ἀπηύδησε τοσοῦτον, ὥστε οὐδὲ λέξιν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ γερμανιστί, ἐνῶ τέως ἐλάλει τὴν γερμανικὴν εὐχερῶς καὶ ἀπταιστώς· τὴν μητρικὴν ὁμῶς γλῶσσάν του δὲν ἐλησμόνησε τὸ παράπαν. Ἀφοῦ ἀνεπαύθη καὶ ἐκορέσθη τρώγων καὶ πίνων, ἠδυνήθη πάλιν νὰ ὀμιλήσῃ γερμανιστί ὡς πρότερον. Ἐπὶ τῶν ὀργανικῶν τοῦ ἐγκεφάλου νοσημάτων παρετηρήθη, ὅτι ἄνθρωποι, πλείους γλώσσας λαλοῦντες, ἐλησμόνησαν μίαν τούτων κατὰ τὸν χρόνον τοῦ νοσήματος. Ἐν ἄλλαις περιπτώσεσιν ἀπώλετο ἡ ἰκανότης τοῦ γράφειν ἢ τοῦ ἀναγινώσκειν».

Κατ' αὐτὰς ἐτελέσθη ἐν τῇ γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Παρισίων ἡ τελετὴ τῆς ἐγκαθιδρύσεως ὡς μέλους αὐτῆς, τοῦ Cherbuliez, ἐνὸς τῶν ἐπιφανεστάτων λογογράφων τῆς Γαλλίας, ἀντικαθιστῶντος τὸν προαποβιώσαντα Dufaure. Καὶ ὁ μὲν νέος ἀκαδημαῖκός ἀπήγγειλεν, ὡς ἔθος, λόγον πανηγυρικὸν ὑπὲρ τοῦ προκατόχου αὐτοῦ, ὁ δὲ Ρενάν ἀπήντησεν, ἐξηγῶν τοὺς λόγους, οἵτινες ἔπεισαν τοὺς ἀκαδημαῖκούς ὅπως ἐν τοῖς μέλεσι τῆς Ἀκαδημίας τάξωσι καὶ τὸν ἐγκαθιδρυόμενον. Ἄλλ' ἡ τελετὴ αὕτη παρέσχεν ἀφορμὴν, ὅπως ὁ Τύπος ἀναμνησθῆ τοῦ ἀποβιώσαντος σοφοῦ νομομαθοῦς καὶ ὡς πολιτικοῦ διακρίθéntος Δυφῶρ, ἀναγράφῃ δὲ πολλὰ ἐκ τῶν τοῦ βίου αὐτοῦ ἐπεισοδίων, χαρακτηριστικὰ τοῦ ἥθους τοῦ ἀνδρός. Ἐκ τῶν πολλῶν τούτων παρατίθωμεν ἐνταῦθα δύο, εὐχόμενοι, ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς διδάγματα τοῖς παρ' ἡμῖν παρὰλληλον τῷ Δυφῶρ κατέχουσι θέσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ.

Πρῶτον. Ἐν τινι συνεδριάσει τῆς γαλλικῆς Βουλῆς, θορυβωδестаτῆ καὶ θεαλλῶδει, παρασυρθεὶς ὑπὸ τῆς ὀρμῆς τοῦ λόγου, ἦν δὲ ὑπουργὸς τότε, ὁ Δυφῶρ ἐξήνεγκε λόγους κατὰ τινας ἐκ τῶν τῆς Ἀντιπολιτευσεως, ὑπαινεγμῶδες ἐνέχοντας, οὐχὶ τόσῳ κολακευτικῶς τῇ ὑπολήψει ἐντίμου ἀνδρός. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὰς